

8
810

H. KRŪMIŅŠ

Krū
80-
Zem. vēj.

[Faint, illegible markings]

[Faint, illegible markings]

97-20.809

Centrální knihovna.

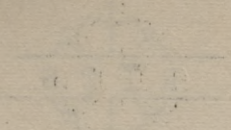
N° 43a

~~Knih
so-
vě-
vě~~

1892
- 02
31.12

162672.

2005-3
687

821

HUGO KRŪMIŅŠ

ZEMES VĒJOS

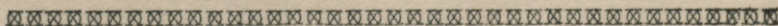
D Z E V A S I I

Eilsberija 1950

Apgāds R I T S Anglijā

80

0304089501

Latvijas Nacionālā
BIBLIOTĒKA

~~97-20.809/~~

2911

Kaut tavi sapņu spārni visos vējos skrien,
Tev pašam jāpaliek pie zemes šīs mūždien.

1950.g.septembrī.

Hugo Reinholds.....

1901 —

Sis ir pirmais Hugo Krūmiņa lirikas krājums, kaut gan viņš dzejoļus rakstījis jau kopš 1922.gada. Tie iespiesti toreizējos laikrakstos un žurnālos, lielāko tiesu Latvijas Vēstnesī un K.Freinberga vadītajā Lirā. Dažus autors pēc atmiņas restaurējis un ievietojis šajā krājumā, bet viss vairums darba radies trindā, kur K. atkal nopietnāk pievērsies dzejai.

Pārtraukums un apklusums lirikā radies, nododoties dramai, kurā K. uzrādījis apskaužamu produkciju, sarakstot ap 25 lugas, galvenokārt komēdijas par aktuāliem tēmatiem lauku skatuvēm. Izrāžu skaita ziņā dažu labu gadu viņam bijis gods stāvēt tūlīt aiz mūsu lielākā drāmatika Blaumaņa, bet viņa darbu kvalitāti kritika ir gan cildinājusi, gan arī nopēlusi. Šo un varbūt arī citu motīvu dēļ K. trindā vairāk pievērsies dzejai, kur viņa sniegumam kritika bijusi atzinīgāka.

Ielūkojoties dzejnieka 25 gadu dzejas ražā, redzams, ka viņš reprezentē veco tradicionālo latviešu lirikas skolu, kas bals-

Ielūkojoties dzejnieka 25 gadu dzejas
ražā, redzams, ka viņš reprezentē veco tra-
dicionālo latviešu lirikas skolu, kas bals-
tās stingrās klasiskās tradīcijās un tema-
tikā, kas allaž bijusi mūsu lirikas uzmanī-
bas centrā. Tāpēc, ja meklētum Hugo Krūmiņam
vairāk vai mazāk tuvus gara līdziniekus mū-
su dzejā, tie varētu būt Blaumanis, Fr. Ada-
movičs, L. Bērziņš, no jaunākajiem Fr. Dzies-
ma, Jānis Grots, Kārlis Students, Kārlis
Eliāss. Hugo Krūmiņa dzejas spēks, šķiet,
slēpjas formā ar atjautīgiem metaforu, epi-
tetu un salīdzinājumu izgreznojumiem, kas
nekad nav lietoti pārmērīgi un ar tendenci
kļūt par pašmērķi, darbu organiskā uzbūvē
un domas noapaļojumā un gludi slīdošā, daž-
kārt pat dziedošā vārsmas lējumā, kas bieži
skan kā dobjs vara zvans. K. nav novātors,
kas būtu centies formas elementus jaunināt,
tīkojis apzīlbināt lasītāju ar ritma, at-
skaņu vai stilistikas originalitāti, bet
viņš nav arī sastindzis pantotājs, kas ope-
rētu vienīgi ar vecām, tūkstoškārt dzirdē-
tām formas klišejām. No tā viņu pasargā-
jusi iedzimtā atjautība, spēja būt ļoti
vienkāršam un dabiskam dzejas rakstā un
tieksme pēc spraigas koncentrācijas un te-
mata suverēnas izsmelšanas, arvien paturot
vērā domas resp. idejas plastisku un akcen-
tētu noapaļojumu. Ja arī K. kā dzejnieks
neatklāj nekādas jaunas pasaules, viņš to
pašu veco tomēr prot parādīt savās krāsās,
savā tverumā, savas dzejnieka personības
artistiskajā spogulī.

Labākos panākumus līdz šim K. guvis son-
netā, balādē un sentencē. Ja sonetos dzej-
nieks iet labāko sonetistu Ed. Virzas, P. Ro-
zīša, J. Medeņa pēdās, tad balādē viņš meklē
ceļus uz savu īpatību, kas ievērojami atšķi-

ras kā no V.Plūdoņa, tā arī no T.Zeltiņa un K.Ābeles darbiem. Tuvāks viņš būtu it kā abiem pēdejiem vispārējā balādes koncepcijā, bet stipri atšķiras ar negaidītiem un straujiem akcentējumiem valodā, ritmā un pantmērā, aprāvumiem, skaņu alliterācijām, vēstījuma plūsmas pārrāvumiem un lauzumiem, kas rada lielāku spriegumu un koncentrāciju, dziedošāku melodiju un spēcīgāku izskaņu. Daža laba viņa balāde jau spēj sniegties līdz mūsu izcilāko meistarbalāžu galotnēm un pat pārsniegt tās. Tas pats sakāms par viņa izturētākajiem sonetiem.

Soreiz balādes K. pataupījis īpašam krājumam, taču ar viņa liriku varam iepazīties zināmā, kaut šaurā šķērsgrīzumā. Tas liecina par gatavu dzejnieku, kas gan modernās dzejas cienītājiem var likties vecmodīgs, taču īstumu šai dzejai neviens vairs noliegt nevarēs.

Sentencē savukārt jūtam trenētu drāmatika spalvu, kaut gan jāsaprot, ka domas asums vietām paliek vēl diezgan aizplīvurots resp. lielākā vai mazākā dzejisku figūru vatē ievīstīts. Tas vēl neļauj šām sentencēm tik asi iegriesties prātā, kā to būtu vēlējušies. Bet tā varbūt vispārēja Hugo Krūmiņa lirikas ēnas puse pagaidām, ka tā it kā vēl lielākā dzejoļu tiesā par daudz objektīvizēta, personīgo elementu tīši pievaldot vai nomācot ar skanīgu vārdu plūsmu, kaut arī tā reprezentētu visspēcīgāko un atjautīgāko ritmiku un panta lējumu. Jo ātrāk un krasāk K. lirikā izdalīsies viņa pašā īstā seja, jo dziļāk un paliekošāk viņa darbi skars un savilņos lasītāju, kā to rādā Poruka, Bārdas, Skālbis, Akuratera un Virzas meistardarbi.

Gar dzeju ilgi un rūpīgi jāstrādā, lai

tā iegūtu pēdējo spožumu un nemaldīgumu, bet pār visu vairāk jāsaņemas tā zeme, no kurās izaug dzejas stāds, dzejas brīnums. Tāpēc mums ir daudz dzejnieku, kas tā sauktai iedvesmas dzejai pāri nepaceļas. Ar savu varēšanu K. būtu aicināts kļūt ar laiku par vienu no izredzētajiem.

Hugo Krūmiņš, kas š.g. jūlija beigās izceļojis uz ASV un cer atrast nodarbošanos kādā kažokzvēru audzētavā, jo šim arodam parskolojies Alterfrādē, dzimis 1901.g. 5. janvārī Vītrupes pagasta Vecmelbāržos, lauksaimnieka ģimenē. No tās 7 atvasēm 2 mirušas bērniņā, bet četri dēli izskoloti un beiguši universitāti un piektais - Zemes vēju autors - bijis medicīnas students 3. kursā. Vēlāk pārgājis uz žurnālistiku, bet okupāciju gados ieguvis tautskolotāja tiesības un strādājis par audzinātāju Tukumā un citur. Trīmdā Vācijā bijis skolotājs Hūzuma un Flensburgas latviešu kolonijās.

K. piederējis retajiem savas paaudzes rakstniekiem, kas Latvijas brīvvalsts pēdējos gados varējis eksistēt no ienākumiem par saviem literāriem darbiem, kā arī iegādāties savu auto un klavieres. Apstākļi atļāva Vecmelbāržos ierīkot kaut ko līdzīgu literāram salonam un dzejnieku vasaras mītnei, kurā saimnieka gādībā un aprūpē brīvdienas pavadījuši daudzi rakstnieki, to starpā A. Francis, J. Sudrabkalns, J. Grots, A. Brocis, A. Birzmalnieks, K. Lapiņš u. d. c. Dzejnieka vaļas brīžu nodarbe pirmā kārtā ir šaha spēle, kurā viņš savā laikā izcīnījis Tukuma un dažu citu centru meistartitulus, darbs dārzā un laukā, zveja un ceļojumi. Te gūtā pieredze, savienota ar viņa mierīgo zemnieka un rāma pilsētnieka dabu, kurā pārsvarā apdomīga nosvērtība un sau-

laina bezbēdība, atspoguļojas arī viņa dze-
jā, noteikdama tās pamatskaņu, kas tik iz-
teiksmīgi simbolizēta krājuma titulī Zemes
vējos.

E. Kārulis

Svābu Gmindē, Vācijā,
1950.g. jūlijā.

Blank page with faint, illegible markings.

No tāles dzirdu: aizsalc lieli vēji -

J.Rainis

1874

ZEMES VĒJOS

Tu, kas klausies zemes vējos,
Pārļaicīgu spēku vied.
Debesīm un zemei zaļai
Vēji runā, vēji dzied.

Nemiertrauksmē, dziņā kvēlā -
Kas tie vēji? - dzīvais gaiss -
Trauc un auļo visam pāri,
Kā to licis Radītājs.

Rīta vējš - nes veldzi špirgtu,
Modina un celties sauc,
Gana stabulei liek skanēt,
Zālei, kokam pavēl: - Audz! -

Dienvīdvējš - ar saules glāstu
Nāk kā laimes sūtnis jauks,
Ziedu smaržas izraisīdams,
Cukst tev ausī: - Mīli, draugs! -

Vakarvējš - brāž smagi dvesdams.
Dzirdi: dārzos augļi krīt.
- Vai jau rudens? - bažīgs prasi.
Melni mākonkalni slīd.

Ziemeļvējš - pats sogis bargais...
Kad tas atnāks? Sodien? Rīt?
- Sniegs kad puteņos un pārslas -
Jutīsi: tev matos krīt.

Apsnidzis kā koks viss balts tad
Dzirdēsi vēl: vēji pūš - -
Izbrīnījies pamanīsi:
Līdz tiem aizskrējis tavs mūžs.

PRET PAVASARI

Sodien kāds mirdzums ir laukā
Un dvēslē kāds prieks!
Pretvaras cīņā iet jaukā:
Saule un sniegs.

0304069501 ~~97~~ 20.809

SĀI VAKARĀ

Sai vakarā gaišs zvaigžņu koks
Pār mani noliecās, lai veļos,
Cik ziedu pilns ir debess logs.

Vairs mani nespiež zemes slogs.
Kā avots pats nu sevī sveros
Un visu aizmirstu un - neatceros.

RUDENS SKUMJAS

Skrien pa klajiem aizelsis
Skaudrais rudens vējš.
Tumsās lietūs debesis
Saules kvēli dzēs.

Gāju putni projām iet
Tālās siltzemēs - - -
Savu sirdi turu ciet:
Kurp lai eju es?

Manā ceļā sabiris
Skumjais lapu zelts.
Domas plok kā putni: viss,
Viss, ak, viss ir velts.

DRAUGI

Es dienas vidū dusu
Pie upes dziļā zālē,
Pār mani debess tāle
Kā zvani izskan klusu.

Ik mākonī un spārī
Es ilgi, ilgi raugos
Kā mīļos, tuvos draugos,
Kas laižas garām, pāri - - -

Tik sapni līdz tiem traucas
Un dvēse, acuraugi,
Bet, sirds, kur tavi draugi?
Vai zini, kā tie saucas?

Es zinu: zāle, augi
Un zemes krūts, ko gūšu
Es kādreiz uz mūžu -
Mēs nesķirami draugi.

DZIESMINIEKS

Ak, klusiet, klusiet! Skaņas it nevienas
Šo dziļo klusumu lai neaizskar!
No dzīves aizbēdzis viņš četrās sienās
Sev spēkus krāt, kam dzīve jāuzvar.

Bet maldās tas, kas cer to atrast mājās:
Viņš tālu projām pasaulē kaut kur.
Tam septiņjūdžu zābaki ir kājās,
Tam spārni ir, virs ūdeņiem kas tur.

Dzied spārnos vēji tam no gaitas straujas,
Ik brīdi skatam jaunas tāles dzimst.
Viņš neuzveikts drošs metas tūkstos kaujās,
Simts liktenbrāzmās smagās nesalimst.

Pat naktīs vēlās viņš no miega traucas:
Ar zvaigznājiem tam sarunāties prieks.
Viņš fantastis, sapņotājs vai nelga saucas -
Vienalga tam - viņš visa valdinieks.

GAIDĪTĀJS

Tu gaidīji, ka dzīve - karaliene labā -
Tev pati visu sniegs, ko kāro sirds
un prāts,
Ka tiks iaicināts, kur galds ir bagāts
klāts,
Ka vērs tev kambarus, kas zelta kaudzes
glabā.

Tu gaidīji - un mācījies no ceļa staba,
Kas allaž mierīgs stāv, lai laiks
vai nelaiks kāds.
Kas bijis tu, mans draugs? Koks, puķe,
dīvains stāds?
Tev nebij cilvēka - šī baigā zvēra -
daba.

Tu gaidīji un nejauti, ka dzīve garām
Tev strauja aizsteidzas kā mirdzošs
karnevāls.
Tu svešnieks biji trokšņainajam ļaužu
baram.

Tev draugos vēji bij un debess zilums
tāls,
Nakts zvaigznēs mirdzošā un rīta ausma
sirmā,
Un diena tā, kas nāca pēdējā un pirmā.

DIEVKALPOJUMS

Debesīs vakarā puķes zied...
Klusu
Baznīcā ļaužu pulki dzied, -
Uz dusu
Uz mūžīgu dusu kāds iet.

Dreb sveču dzeltenās liesmas,
Virāks kūp.
Stāj svētā lūgšanā dziesmas,
Un ceļos klūp
Cilvēks pie Dieva, kad briesmas.

NOSLĒPUMS

Ko mūžam debess rūtīs zilgās
Tu lūkojies, kad vakars draud?
Pār kapenēm jau līgo smilgas
Un vairs tik rudens vēji raud.

Kurp mūsu dzīves liktens aiznes?
Kur pēdējs gājiens klusu slīd?
So noslēpumu neteic zvaigznes,
Tas debess rūtīs neatspīd.

Pa kapiem plauks kad klusas mētras,
Es zinu, tevi aizraus tad
No jauna pirmasauļu vētras
Un neatgriezīs vairs nekad.

Tu - jaunas sfairas izredzētais -
Vēl nezināmās gaitās trauks
Ar tevi grēcinieks un svētais,
Un ienaidnieks būs atkal draugs.

So noslēpumu neteic zvaigznes,
Viņš debess rūtīs neatstar.
To baltās smiltīs liktens aiznes.
Tik smiltīs uzminēt to var.

SVESĀ BAZNĪCA

Ar vētru tumšs un draudošs vakars brāzās,
Viss zemes klajs bij dziļās sērās skauts.
Es svešā baznīcā kā sapnī rauts -
Sāk dunēt ērģeles un gaviļēt kā kāzās.

Un sveces starot sāk, un gaisma līst
Kā sudrabs spožs pār apzeltītām sienām.
Krīt ceļos ļaužu pulks...Ko darīt vienam?
Es līdzī nometos, lai rētas dzīst.

Un lūgšana kā simfonija klusu
Caur telpu plūst, un apskaidrotas top
Tās sēpju dvēseles, kas nesastop
Vairs šaubu negaisu un bēdu krusu.

Bet mirkli skrien, un sirdīs bailes sviež
Kā nāves naktī baznīca šī baigā.
Brāž laukā negaiss, vētras putni klaigā -
Ak, liktens tumšs! Kas zin, kurp ceļi griež!

Un spārnos, šķiet, jau ceļas katedrāle
Un augšup aizmūžības sfairās trauc,
Bet lejup vakars, lejup vētra kauc,
Kāds tumsā raud, kāds aicina vēl tālē...

Sirds ieklausās, un izmisums to skauj
Un dzeļot sāpes žņaudz kā čūsku vijas...
Tad skan no jauna dziesmu melodijas,
Bet līdzī ērģeles kā pērkons grauj.

Un dobjāk ērģeles! un skaņāk dziesmas!
Bet drīzi apklusīs, kad brīdis svēts -
Nāks aizlūgšanas liturgija pēc,
Un debess atvērsies un elle liesmās!

Un redzu jau: zils līgo zvaigzņu mežs,
Liec lēni zarus tālā debess klajā,
Un veras bezdibens... bet mirklī šajā
Rimst akords beidzamais un ainas dzēs.

Kā tāla atbalss nozuz baznīctelpā
Vārds visuklusākais, ko tikai čukstot min
Skumjš engelis, un viens viņš tikai zin,
Sai naktī sirds kam saņņaudzas un elpa...

Ko tālie zvani raud? Kurp mani ved?

Kam drebot ļaužu pulks krīt ceļos klusu?

Vai dvēsele tā - uz pēdējo iet dusu?

Vai miesas tās, tik miesas, kurās bed?

Nav atbildes... Un pēkšņi logi veras,

Brūk vētra naksnaina un sveces dzēs...

- Ak, svešā baznīca! - Salc nopūtas kā mežs,

- Kāds noslēpums un mīkla tevi tveras? - - -

- - - - -

Kā senāk vakars asiņo... brūk nakts

Ar smagiem vējiem, negaisu un krusu.

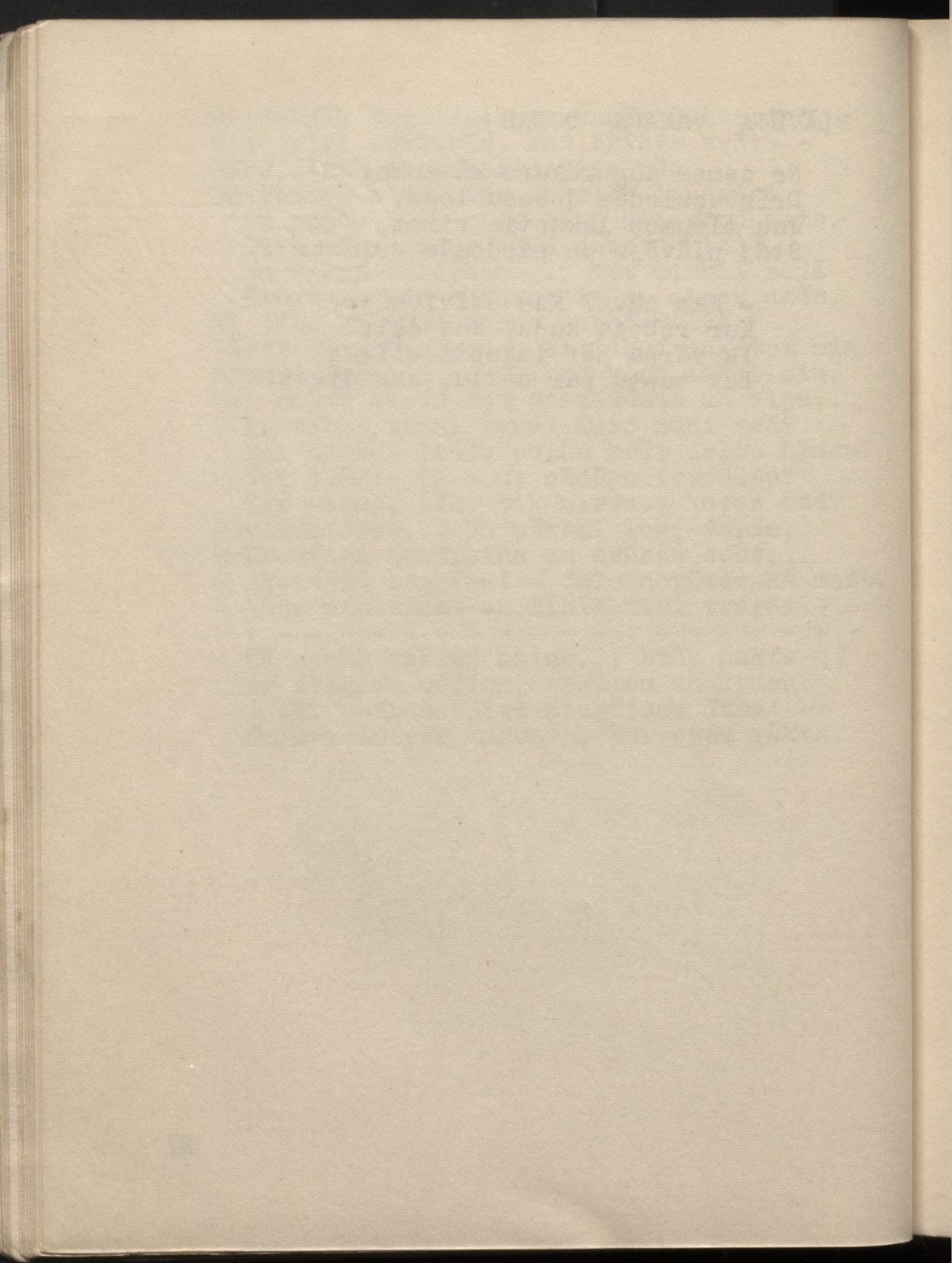
- Ak, netraucējiet aizgājušo dusu! -

Salc mežs pār kapenēm, kur esmu rakts.

PLĀVĒJA VAKARA DOMAS

No zemes aug vakars kā koks:
Drīz uzziēdēs debesu logs.
Jau tīrumos izkaptis rimst,
Stāj plāvējs un pārdomās grimst:

- Kas nāve? Kas dzīvība ir?
Kur robeža kada, kas šķir?
Ik vārpa pār izkapti slīgst,
Lai taptu par sēklu, kas dīgst.

Pa gadiem šiem es lielpilsētu cēlu
Par citām krāšņāku pats savā sirdī
Ar torņiem, katedrālēm, Tavu tēlu.

Arvēds Svābe

VAKARA ZVAIGZNES

Vakara zvaigznes pār pilsētu
Atmirdz kā acis kvēlas.
Vīnā kā reibis es nezinu,
Sirds ko šai vakarā vēlas.

Gaidu, ka sāpēs kāds pēkšņi klieds,
Izbailēs sirdis lai stājas, -
Brāžas no jūras vētra un sniegs,
Negaisa mākoņi krājas.

Sagāžas debess zvaigznainā telts...
Briesmas pār pilsētu sveras.
Smagāk par visiem sāpēs nu dzeltns,
Vakara zvaigznēs kas veras.

Citiem un sev tāds šķitīsies lieks,
Velta šī dzīve tam liksies,
Apspiestās elsās tā dvēsele klieds, -
Klusēs - ar zvaigznēm kad tiksies.

NAKTS PILSĒTĀ

Krīt sanošs klusums akmens ielās skalās,
Dziest logos kvēlo spuldžu mirāšs zaigs.
Pland tumsas plīvuris kā likauts baigs,
Un sērās tērpjas liepu gatves zaļās.

Un, naktī grimstot, apstājas, šķiet, laiks,
Un dzīve aizmirstas, top saites vaļās.
Es dzirdu jau kā asins strauti maļās
Un sirds kā drebot sit kā avots naigs.

Un dziļa nakts jau tukšās ielās bēro...
Gar namu stāviem spoks kāds baismu auž.
Uz asfaltgrīdas gurdos soļus mēro

Tik sargs kāds nomodā. Viss pilsēts snauž.
Bet pāri debess zvaigzņu pilna zvēro
Un vizuļojot tuvo rītu pauž.

PILSĒTĀ

Gaišiem logiem zibsnīdamas,
It kā vilciens, namu rindas
Rībēdamas, dimdēdamas
Aizjono caur dienu klajiem.

Mēs tik pasažieri esam,
Sagrauzti un nelaimīgi,
Savās bagažās kas nesam
Rūpes, asaras un vaidus.
Ak, tik retais no mums priecīgs,
Mazliet pavīpsnā un smejas,
Bet šis prieks ir gluži niecīgs,
Nesadzirdams lielā dunā,
Kad kā vilciens namu rindas
Aizjono caur dienu klajiem.
Vakars nāk - rimst troksņi, šķindas,
Ugunis uz brīdi izdziest -
Pusnakts tuneliem kad cauri
Vilciens aizjono pret rītu
Zaļos laukos, kur nav šauri,
Klajumos, kur zied vēl zeme...

NAKTĪ

Ielas ir tukšas, ielās ir nakts,
Vēju un sniegu aukaina deļa.
Melnā ir debess, neatspīd lejā
Zvaigzne neviena - dievišķā sakts.

Neatspīd logos istabas gūns,
Nakts spārnēm žvīkstot, pēkšņi kas dzisa.
Auksta un mēma pilsēta visa,
Vējiem un sniegiem gūdo ka suns.

NAKTS UZLIDOJUMS

Kā asas pātagas, kas spalgi nošmīkst
gaisā,
Sai naktī sirenas no miega ļaudis rauj,
Jo visa pamale dun rūkoņā tik baisā,
Ka liekas - jūra, izkāpusi krastā,
grauj.

Un tuvāk rūkoņa, ko propelleri raisa
No tūkstoš bumbvežiem, kam šonakt
jāizkrauj
Ir krava nāvīgā, lai zeme dreb un plaisā,
Jo mērķis - pilsēta šī - klāt, kas
jāsagrauj...

Jau plosās grāvieni... Gaiss dārd, pilns
sēra smakas...
Grūst nami, torņi lepnie brūk, bet augšup
kāpj
Tik vaidi, nopūtas un uguns liesmas
trakas.

Kur tverties, bēgt? - Ak, Dievs, pat kaps
vairs nepaglābj:
Vissmagās torpēdas brāž miera vietas
plienā
Un pieceļ mirušos kā baigā pastardienā.

RĪTS NOMIRUSĀ LIELPILSĒTĀ

Kur zvejas vēlavas bāl sadragātos mastos,
Bet ūdens līmenis pilns pelnu plēvēm viz,
Kur torņu skelets rets vēl slienas
debesīs,
Guļ lielpilsēta nomirusi Elbes krastos.

Tās baigos gruvekļos, kā kapos neparastos,
Ir klusums dziļš. Un, liekas, nolaidīsies
drīz
Ave Maria skanām Dieva engelis
Un vārdus teiks par cilvēcību -
- nesaprstos.

Tak klusē debesis. bet dzirdu: zeme runā,-
Zem drupām dzīves nedzīvotas mosties sāk,
Aug vaimanas un elsas ilgā, dobjā dunā...

Tad blāzmo rīts. Bet pestīšana neatnāk.
Un smagos lāstos nodreb zemes krūts,
kā zustu
Tur tumšā pazemē pats velns ar posta
krustu.

VIZIJA

Pār zemi vakars baigs un tālas ausmas
Nakts vētrās plosījās kā nezvers kārs.
Es biju drošs - tas mani neaizskārs -
No pilsētas es satriekts bēgu šausmās.

Bet ceļā saļimu un tapu vārs, -
Man sirdī dega atgriešanās jausmas.
Es sapratu, ka nākamības grausmās
Tu tapsi, pilsēta, reiz ziedošs dārzs.

Tu - cīņas ierocis, kas laiku dārdos
Kā kalvē rūdies ciets, līdz dzirkstis
lēks,
Un, važas ārdot, liesmojošos zārdos

Tu graužot grūsi pats kā ugunsgrēks.
Bet brīvs būs māktais gars. Pār visiem
klajiem
Jauns cilvēks dosies soļiem varenajiem.

The first part of the report is devoted to a description of the general conditions of the country, and to a statement of the results of the various expeditions which have been made into the interior since the discovery of the gold fields. The second part contains a detailed account of the operations of the various mining companies, and of the progress of the different branches of the mining industry. The third part is devoted to a description of the various kinds of minerals which are found in the country, and to a statement of the methods which are employed for their extraction. The fourth part contains a list of the various kinds of animals and plants which are found in the country, and a description of their habits and uses. The fifth part is devoted to a description of the various kinds of manufactures which are produced in the country, and to a statement of the methods which are employed for their production. The sixth part contains a list of the various kinds of articles which are imported into the country, and a statement of the methods which are employed for their importation. The seventh part is devoted to a description of the various kinds of articles which are exported from the country, and to a statement of the methods which are employed for their exportation. The eighth part contains a list of the various kinds of articles which are produced in the country, and a statement of the methods which are employed for their production. The ninth part is devoted to a description of the various kinds of articles which are imported into the country, and to a statement of the methods which are employed for their importation. The tenth part contains a list of the various kinds of articles which are exported from the country, and to a statement of the methods which are employed for their exportation.

There are many other things which are worth mentioning, but I must close for this time.

Kur uguns, kas ir izdzisusi?
Kur vējš, kas norimis?

Heinrichs Heine

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

CHICAGO, ILL.

JAUTĀJUMI UN ATBILDES

Kas zilā mūžība? Kas bezgalība baigā?
Kur viņu iesākums? Kur viņu gals?
Ak Dievs, es zemojos, jo Tevi skatu
vaigā:
Ir visur debesis, skan visur Tava balss.

Kas zeme mūsu? Pasaule šī raibā, skaļā?
- Mests laiku atvaros sīks gliemežvāks,
Kur saulei mirdzošai tik trauslas pērles
daļa,
Kur zeme smilšu gaudiņš visunieciņš.

Bet pāri tam kas trauc, kas pulsē tā bez
mitas?
Laiks, telpa, gars steidz sevi piepildīt.
Liels ērglis sprostā smagiem spārniem
sitas,
Un zvaigžņu putekļi visapkārt dzirkst
un krīt...

Un staro visums... Zvaigžņu, saulu miriādi
Ar planētām, kā viesuļdeju griežot, skrien.
Kur viņu miers? Kur atdusa? Kur nāve? -
- rādi!
Ir tikai dzīvība, ir tikai maiņa vien.

Pār visiem tālumiem ar gaismas sūtņiem
rādies,
Pār visiem bezdibeņiem sasaucies,
Ik zāļu stiebrīnā vissīkā priekšā stādies
Tu, lielā Dzīvība, Tu - lielais, lielais
Dievs.

LIELĀ VIENĪBA

Viss uz pagātņi laižas,
Zeltītiem spārnēm kā putņi
Aizšalcot vakara tālē...
Dienas, gadi un mūži
Pamirgo saulē un vējos,
Pamirgo brīdi un nozūd
Dzīstosā vakara tālē...
Viss uz pagātņi laižas -
Zvaigžņu un planētu pulki,
Pasaules vecas un jaunas,
Saulas un aizsaules tālas...
Viss uz pagātņi laižas -
Un arī uz nākotņi reizē -
Vienībā lielā un baigā,
Piepildot laiku un telpu,
Dzīvība gaisā kur elpo.

PRĀTS

Trauc pa bezgala loku prāts mans
vētrainā steigā,
Pašai mūžībai vaicā: sākums kur gan
un beigas?
Telpai siena kur kāda? Laikam - mūžības
sprostā
Kur gan pieturas punkts kāds, trauksmei
baigai kur nostāt?
- Ja reiz sākuma nava, arī beigu jau
nava! -
Atbild prāts mans un šaubās, juzdams
niecību savu:
Dārza ābolam apkārt, raugi, tārpiņš
sīks traucas -
Pagurst beidzot un domā: bezgalība
šī saucas.

BURVJU ZINTIS

Tam kas vēlas kalnup doties,
Vajag burvju zintis prast:
Iegūt var tik atsakoties,
Pazaudējot var tik rast.

Pašam sevi uzveikt! Celties,
Lejup nokāpjot vispirms,
Zemes spēkavotā smelties
Jaunību, pirms topi sirms!

KAUSS

Dzilāku saturu, draugi!
Jo dzīve - brīniskīgs kauss.
Iekams to iztukšot raugi,
Piepildīt neesi gauss!

PRIEKŠ UN SĀPES

Kas ir prieks? Un kas ir sāpes?
- Māšas, kas mums veldzi dod.
Viena atnākot dzēs slāpes,
Otra - aizejot.

GARS

Ik zemes puteklī, ik debess staru trīsā,
Ik elpas vilcienā, ik nāves mirklī īsā -
Ikkurā esībā slēpts neapjauzams spars.
Un visam pirmbūtībā viens: tas - gars.

PUSNAKTĪ

Visu visapkārt pusnakts kaut bed,
Dzilākā tumsā tumsu vēl redzi.
Šķeps lai tavs zib! Bet tālēs pats dedzi
Sapņu zeltzvaigzni, ceļā kas ved!

TU ESI VISS

- Vai esi pēdējais, vai esi pirmais, -
Vienalga, draugs, - teic zintnieks sirmais,
- Ir dzīve ķēde - tu tās loceklis,
Un būdams viens, tu esi - viss. -

LĪGO VAKARĀ

Ak ziedu vainagi,
Cik sājū pilni jūs
Un gribat kalpot priekam!
- Kam meklēt atbildi,
Kas apbēdina mūs?
Lai īstāki mēs tiekam.

REDZĒJUMS PIE JŪRAS

Jūras ūdeņi šalko,
vēji zūžojot dvaso...
Mani apņem kāds dīvains,
sirdi mulsinošs plašums.
Pats sev pagaisdams brīdi,
dzirdu vārdus ko runā
Jūras nemiera vilņi
skumji vienmuļā dunā:
Mainai mūžīgai padots
viss šai pasaulē vecā -
Un kā brīnumā raugos:
lūk, pret kalnu sāk tecēt
Upju ūdeņi straujie,
kalnam palejā grimstot...
Zemes trīcē, šķiet, lēnā
jauni apvārsņi dzimtu:
Jūras ūdeņi atsedz
savu bagāto klēpi,
Gaiši parādot visu,
dzelmes tumsās ko slēpa:
Bojā gājušus kugus,
zelta, dimanta kaudzes,
Valstis, karaļu troņus,
laikos rimušas audzes.
Un kā apburts es raugos,
it kā reibis no vīna -
Atlantide sensenā
atkal uzdzied kā brīnums...

Dzelmju pamats cits ceļas,
izaug kalnājā garā -
Jaunā, saulainā rītā
kūp tur zemnieka arums.
Un vēl augstāk tas slienās,
ieksā mākonos augot.
Brīnums: nebrīnās ļaudis,
kalnu augstāko raugot.
Kur gan Everests, Monblans?
Milzi lepnie reiz bija,
Augstu debesīs kāpa...
Bet nu dzelmes tos rija:
Jābūt reiz, kā jau bija!
Pildot likumu cieto,
Mūžam pirmveidos savos
sairst, atgriežas lietas...
Dziļi pārsteigts no visā,
kas šais ainās bij tvēries,
It kā atmodies prasu,
jūras ūdeņos vēries:
- Notiks viss tā - cik gados? -
Tikai mirklī vien īsā, -
Atbild, skarot man pieri,
elpa dīvaina trīsot...
Un, kad mulsis vēl brīnos,
vilņu atbalss šurp atdun:
- Vienā mūžības mirklī
desmit miljonu gadu.

NEGAISA NAKTĪ

Kur nu vairs sapņiem laisties un traukt
Ieraudzīt dzīves drāmu tik daīļu?
- Ak, es jau dzirdu negaisu baiļu -
Velti ir seno atmiņā saukt.

Satāisies, sirds, baigs negaiss kad nāk,
Slepeni uzbrūk naktsputni kāri...
Kur nu vairs bēgsi - sveras jau pāri
Padebess tumšs, nakts plosīties sāk.

Negaisa zirgiem melniem krāc nakts,
Mākonu putni viesuļiem drāžas...
Okeāns ceļas, okeāns brāžas,
Smagi dun dzelmju pēdējais kakts!

Briesmās ir kuģis, naktī kas sniegs
Palīgu saukto negaisa dangās.
Skrejošos kalnos augstas aug bangas,
Gāžoties putas uzziēd kā sniegs.

Pasaulē citā ieaijās miegs,
Devītais graužošs kuģi kad dragās...
Krāciet, nakts melni, bangas lai smagas!
Kuģis vēl cīnās, cīņas ko sniegs?

Prasi tu mērķi, cīņas ko sniegs
Apburtā laiku - mūžības sprostā?
- Skrejošais kuģi, sveša tev osta, -
Trauksme - tavš merķis, cīņa - tavš prieks!

ELEGIJA

Rieti deg, vai ataust rīti -
Saule atsāk savu gaitu,
Nomirusus mirklus skaitu,
Kad tie tiks reiz saskaitīti:
Cauru dienu, cauru nakti
Pulkstens steidz tik-tak-tik-taktī - - -

Prieks vai skumjas tavā sirdī,
Vasara vai ziema laukā,
Viss vienalga - it kā aukā
Tālsenā tu pukstus dzirdi:
Cauru dienu, cauru nakti
Steidzas sirds tik-tak-tik-taktī - - -

Laikved, noliec savu irkli,
Lai uz brīdi laiks tik stājas,
Lai uz brīdi jūtam mājas, -
Ceļā mūžam mēs ik mirkli:
Cauru dienu, cauru nakti
Steidzas laiks tik-tak-tik-taktī - - -

Kad būs pulkstens tumsā stājies,
Viņu atkal uzvilks rokas,
Bet ja sirds reiz stāsies mokās, -
Klusēs mūžam: būsi mājās...
Cauru dienu, cauru nakti
Steigs tik laiks tik-tak-tik-taktī.

LAIME

1

Kas laime ir? - Degt ilgās kvēlās
Un piepildīt, ko sirds tā vēlas.
Un tad? Vai beigas laimes alkām?
Nē - slāpt aizvien, un dzert pa malkam!

Un laime, šķiet, ir arī tā -
Varbūt pat visu lielākā:
Nekā, nekā vairs nevēlētis.
- Kad nāk šī laime? Kur un kā?
- Ja vari zemē dzimtajā
Pie saviem senčiem atdusētis.

DĀVINĀJUMS

Cik sāpju vajadzīgs, cik prieka -
Viss smalki svērts un mērīts viss.
Un it nekā, nekā nav lieka,
Ko pasaulei Dievs dāvājis.

DAVIDSON

On this date, the
Also see the
In the year
The amount

Ja nemīli tu, kā gan vērtēt vari
Saules liesmaino kvēli un mēness
mirdzumu kluso.

Omars Heijams

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

MĪLA

Mīla - vissaldākā dzeja,
Dārza viskrāšņākais zieds,
Neprāts un mulsuma deja,
Dzīve šī skumjā ko sniedz.

KUR ESI TU ?

Vaicāju birztaļai, vaicāju silam,
Vaicāju vējiem, kur esi tu.
Vaicāju zvaigznēm un debesīm zilām,
Kā lai tevi es atrodu.

Meklējis gana es tuvi un tāli,
Ciemus un pilsētas izstaigājis,
Vērojis smiltis un rasotu zāli,
Klausījies naktī - bet velti ir viss.

Vai gan nojauti, kas tu man esi?
- Zemes cerība, debesu stars.
Mirdzošos augstumos mani tu nesi,
Tā kā lapas un ziedus nes zars.

VAKARA TĀLĒ

1

Sendienu degošā laime -
Sapni, ilgas un prieks,
Zeltītiem spārnēm kā putni
Nozuda vakara tālē...
Ilgi sirds pakal tiem vērās
Klusuma svētītos laukos,
Gurušā mežā pār pļavām,
Kur manas sendienas atmirdz
Sejā kā dziestosa blāzma.
Ak, šīs sendienas gaisās,
Kam jūs vēl saucat,
Kam aicināt mani?

Mīlā, mēs vieni no mājām
Iziesim vakara tālē
Meklēt zudušo laimi -
Pagātnē grimušās dienas.
Mīlā, mēs iziesim vakara tālē
Meklēt to, kas reiz bija...
Salda ir neziņa dažkārt -
Un kaut ar zinām, ka meklēt
To, kas reiz bija un nav vairs
Un nebūs nekad - ir neprāts,
Iziesim, mīlā, mēs vakara tālē, -
Neprāts -
Mūžības saldākā dzeja.

MEZA PILĪ

Tvanīga vasaras diena,
Apkārt man zaļsirma siena -
Meža pils teiksmaina telpa.

Dīvainas trīsas skar sirdi...
Mūžību šalkojam dzirdi...
Mežmeitas saldajā elpā.

FEJA

Rudenīgi skumjas dienas.
Ēnas. Ēnas visur klājas...
Gaidu, ka aiz miglas sienas
Saulē iznirs - vedīs mājās,
Nemieru, kas dvēslē krājās
Atkal dzēsīs daiļā feja -
Ir tā visa pati dzeja.

NĀRA UN ODS

Ai diena teiksmainā! Es jūtu negaist tā
No manas miņas vairs, kaut mirkli brūk
kā smilts.
So dienu atveda spožs saules staru tilts,
Tā vilņu rotaļās un baltās burās laistās.

Jo dziļāk sirds to slēpj, jo kvēlāk,
kvēlāk kaist tā.
Šīs dienas spozmē es daudz klusu stundu
vilts.
Kā staro plūdmale!... Cik fjorda ūdens
silts,
Bet kāpu piegāzē dus nāra brīnumskaista.

Tā plakstiem pievērtiem un smaidu gleznā
sejā,
Skriet, snaudā iegrimis drīz, ja kāds to
neaižskārs.
Un viņā veros es kā dailes pilnā dzejā.

Bet, lūk, - tā roku ceļ un sīku odu gainā,
Kas kļuvis uzmācīgs un alkatīgi kārs:
Ods arī iemīlējies nārā brūnādainā -

To dziesmām aplido tāpat kā dzejnieks bārs.

DZIESMIŅA

- Tu skaidrāka par kalnu ledus prizmu,
Tu spožāka par saules staru vizmu,
Tu baltāka par ūdens rozes ziedu...
Es skumjās Tev šo mazo dziesmu dziedu,
Jo esi tāla, tāla man - un mūžam tuva:
Caur Tevi sirds man jaunu kvēli guva.

SARUNA PAR MĪLESTIBU

- Kas mīla ir? - reiz starodama
Tā jautāja man kāda dāma,
Kas skaista bij kā dārza zieds.

- Ak, nejautājiet, cienījamā, -
Es atteicu, - tā Nezināmā,
Bet labprāt ņemiet, ko tā sniedz. -

- Ai, nē - es zinu jau un jūtu,
Kas mīla ir, tik man par grūtu
To izteikt, ko var dzejnieks vien. -

- Neviens to īsti neiztēlos, -
Var ietvert mīlu vārdos kvēlos,
Bet vārdi viņai nepiedien.

Tā klusa ir un neredzama,
Kā vēsma lido netverama,
No sirds uz sirdi steigdamās.

Vai prieks, vai sāpes tās bez gala,
It viss ir labs, ko mīla dala,-
Ak, ņemiet neatteikdamās! -

MANA MĪLESTĪBA

Tā neizvērsas prieka skaļumā,
Ne lētu vārdu plūsmā: mīļā, labā!...
Par vārdiem vairāk skats mans spējis teikt,
Un klusums, apmulsums, kas manā dabā.
Es esmu varējis tik glāstot sveikt,
Tik čukstot pielūgt to, ko glabā
Sirds savā vientuļajā svētnīcā.

BŪT UN NEBŪT

Kādēļ dzīve - šķumji skaista?
Kādēļ sirdīs deg un kaist tā
Mīlas skurbums kairs?
Tādēļ vien, ka mums pa pēdām
Seko liktens ļauns ar bēdām:
Būt un nebūt vairs.

AIZEJOSAIS

Kādā gan rotaļā baigā
Rāvis mūs likteņa vējš!
Daili, kas staro Tev vaigā,
Vakars un ēnas jau dzēs - - -

Mirkļi kā pūtni prom laižas - - -
Vakar un šodien un rīt
It kā šūpolēs gaisās
Saule šī ceļas un krīt.

Debeši balti kā buras
Pamalē aizpeld un gaist - - -
Dvēselē dzelons ass duras:
Viss, kas paiet, ir skaists.

M i n j o n a i

LATVJU JAUNAVA

Maigums un mīlestība
Ir tavas dvēseles daļa.
Neesi ļauna un skaļa,
Negruzdi ilgstošā spītā,
Pat kad pārestība
Tev nodarīta.

Ja tev grūti un sāp -
Klusi margojot kāp
Tavos jaukos
Acu zilajos traukos
Asaru lāses dzidras un tīras -
Klusi, klusi pār vaigiem tās rit...

Kad skīries
No dzimtenes mīlas,
Bij tavam mūžam tik divpadsmit
Vasaras zvīlas.

Nu svešuma krastā -
Zem debess svešas
Vēl vasaras sešas
Prom skrējusas gaitā neparastā.

Un tomēr - kāds burvis ir bijis šis laiks!
Skumjās pat staro mans vaigs:
Kā dīvaina puķe klusi
Esi uzplaukusi.

Vizmojot zeltainiem matiem,
Starojot saulainiem skatiem,
Jaunavas rotā krāsna un cēla
Greznojusies tu stāvi un smaidi.
Vai gaidi -
Vai ilgojies tautu dēla?

GREDZENUS MIJOT

Vai tur dziedāja viņi, vai smējās?
Dvēselē dziļi kas ieskanējās...
Vasaras nakts kad pret rītu jau bija,
Jaunība krāšņa tur gredzenus mija.

Nu var nākt ziema. Vējš salti kad pūtīs,
Ziedoņa dvesmu tie sajūtīs krūtīs.
Draudzības villaine būs tiem, ko segties:
Viena pagale nevar jau degties.

Mājup kaut neved vēl ceļi un tilti,
Svešuma krastā tiem tomēr būs silti.
Pavards gaišs sildīs latvisku ginti -
Latvijas nākotnes cerību klinti.

The first of these is the fact that the
 system is not a simple one. It is a
 complex one, and it is one that is
 constantly changing. It is a system
 that is in a state of flux, and it
 is one that is constantly evolving.
 It is a system that is in a state of
 flux, and it is one that is constantly
 evolving. It is a system that is in a
 state of flux, and it is one that is
 constantly evolving. It is a system
 that is in a state of flux, and it
 is one that is constantly evolving.

The second of these is the fact that
 the system is not a simple one. It is
 a complex one, and it is one that
 is constantly changing. It is a system
 that is in a state of flux, and it
 is one that is constantly evolving. It
 is a system that is in a state of
 flux, and it is one that is constantly
 evolving. It is a system that is in a
 state of flux, and it is one that is
 constantly evolving. It is a system
 that is in a state of flux, and it
 is one that is constantly evolving.

Te mana dzimtene,
ko appūš rudens vējš...

K.Skalbe

Faint, illegible text or markings, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

LATVIETIM

No senlaikiem, kas aizmirstībā slīd,
Ir tavos apcirknos kāds dārgums krājies.
To kodes, rūsa, laiks pat nemaitā. Tas spīd
Kā zelts, kas ilgi, ilgi spodrinājies.

Tas tikums tavš un gara dižais spēks,
No zemes dziļumiem kas smelts un debess,
Ta tava ticība: aiz tumsas saule lēks -
Un gaisi sils, un sirdis priekā drebēs!

Tās dziesmas tavas - skaņu brīnumtilts,
Ko laiku bezdībeniem tumsiem pāri
Bij sviedis ģenijs tavš, lai beidzot
nepievilts
Tu nāktu reiz uz saules pilno āri...

Un redzu jau: brīvs atkal vagu dzīt
Tu ej un sētuvī sev plecos nesi.
Krīt graudi zeltainie, tie vārpās
celsies rīt
Sveikt zemes saimnieku. Un - tu tas esi.

LATVJU ZEMNIEKS

No tālās pagātnes es dzirdu tavus soļus
Un darba gaitas rīta svīdumā.
Kur pakalns jauks, strauts lejā skalo
oļus,
Krīt koks aiz koka pirmā līdumā.

Tur vieta izraudzīta zemei tavai,
Tur pirmā vagā pirmā sēkla krīt.
Un augļi raisās tavai darba slavai
Un gudrībai, kas tavās acīs spīd.

Un, zemi iemīlēdams, uzticīgs tai kļuvi,
Jo bijī drošs: tā tevi nepievīls.
Tai visu atdodams, it visu atkal guvi,
Un līdz tev kalnā cēlās tava pils.

Pils sienās mājīgās vairs nedraudēja
briesmas,
Lai mežā zvēri kauc, lai sprēgā sals!
Caur ziemas vakariem skan līksmi dziesmas,
Rūc ratiņš priecīgi, gaisš liesmo skals.

Rit raiti darbs tavš pajuntē un rit
uz lauka,
Kad ziedos atnāk pavasaris zvīļš.
Sirds priekā dreb: cik zeme šī ir jauka,
Cik viss te tuvs un bezgalīgi mīļš!

Kā saules burām, gadi, gadusimti steidzas
Un tavas zemes uzplaukumu nes.
Bet stāsts šis saulainais tūlīt jau
beidzas.
Klau, jūra krāc! melns ceļš padebess...

No jūras vētrainās lai patvērumu rastu,
Pa Daugavu steidz augšup kugis naigs,
Un, sniedzis tavas zemes zelta krastu,
Ar krusta zīmi izkāpj viesis baigs.

Ko neveic glaimi, vilts, to rupja vara
dragā, -
Tavs viesis avju drēbēs tērpies vilks!
Nekad tu nedomāji, ka tik smaga
Ar viņu cīņa gadsimteņus ilgs.

Gan cīņās paguri, bet darbā allaž smēlies
No zemes šīs sev spēkus tu kā koks,
Un zariem ziedošiem pret zilgmi cēlies,
Kur gaiši atmirdz varavīksnas loks.

Un tāles vērodams un debess spožo daili,
Tu beidzot saprati, ka brīdis klāt
Pret savu naidnieku vērst durkļa smaili
Un tumšām nedienām reiz usaukt: stāt!

Un ēnas izgaisa... Un saule atmirdzēja,
Gan gaviļēs, gan dziesmās šalca gaišs.
Tavs karogs brīvs tad lepni trauca vējā.
Un zeme, uzziēdēja - draugs tavs mūžīgais.

Kaut negaišs trakojošs uz brīdi tevi
šķirtu
No ārēm šīm, kur šūpulis tavs kārts -
Reiz atkal pārnāksi, lai laimīgs mirtu
Tai zemē svētajā, kam Latvija ir vārds.

LATVJU DAINAS

Vai tās bites ir, kas san
Ziedu pilnos zaros?
Piecu stīgu kokle skan
Tālos novakaros...

Un es arī esmu tur -
Vinās senās dienās,
Mīļi vārdi, skaņas kur
Melodijās sienas.

Sēd zem liepām dainotājs,
Savu kokli stīgo...
Vai gan viens es klausītājs?
Apkārt tauta līgo...

Pirksti viegli stīgas skar, -
Tālā lidojienā
Ceļas balss, un dzirdēt var
Sirdis pukstā vienā.

Balss un atbalss tālēs slīd,
Gaišs kur aizskan līgo!
Meiņas vainagus steidz vīt,
Jāņugunis spīgo.

Aizsteidz laiks... Un skēpi zib, -
Cīņu dienas sūras!
Pastāvēt un dzīvot grib
Latvju cilts pie jūras!

Tautas sāpes, tautas prieks
Ainās brīnumainās,
Izjutis ko dziesminieks,
Izskan mazās dainās.

Dziesminieks kā visi - mirst,
Nomirt nav tam briesmas,
Ja tik tauta neaizmirst
Viņa mazās dziesmas.

Un vēl šodien dzirdu es, -
Gaist kaut viss un mainās,
Skan kā zelts no senatnes
Nemirstīgās dainas.

RUDENS VAKARS UZ LAUKIEM

Kad satumst vakars drīzs un vēja šalkas
asas

Trauc lapas pēdējās, caur rudens tumsu
klūp,

Tad mājup cilvēki, kam augu dienu rūp -
Rūp sūrais lauku darbs, kas laikā
paveikts prasās.

Kā klusi varoņi tie tagad kopā lasās -
Ap galdu sēst, kur siltas vakariņas kūp.
Kā silke tad ar sausu kartupeli drūp,
Tiklīdz ko veselos un baltos zobos
grasās.

Tie čakli ēšanā tāpat kā darbā savā,
Jo tam, kas krietni strādājis, būs
krietni ēst.
Se svešu liekēžu un bezdarbnieku nava.

Pēc vakariņām šim pie miera dodas saime,
Lai dienas garumu var saldā miegā dzēst.
Un rītā spirtam piecelties - vai tā nav
laime?

TRIMDINIEKU VAKARDZIESMA

Vakarā, kad dienas nemiers rimis,
Domas manās, kurp gan steidzat jūs?
Atmiņkrastos tālos nenorimis -
Dzirdu - aicina un sauc kāds mūs.

Saucējs tālais - mūsu zeme dzimtā,
Mūsu senču kvēlā asins balss.
Steigt reiz turp, kaut jūdzes simtu simtas
Tālu vijies ceļš caur miglu palss!

Vējiem līdz mūs nesīs ilgu buras
Malā tai, kur sūpulis mums kārts,
Latvju mājās pavards gaišs kur kuŗas,
Bērnībai kur šķita laime vārds.

Kā tur ezeri un strauti laistās
Zaļos krastos saules spožumā!
Druvas san un bērzu birzis skaistās
Sasauca ar liepām pagalmā.

Kā tur Venta, Daugava un Gauja
Ziedu rotā Dzintarjūru sveic!
Dievs un Laima, atgriezties mums ļaujiet
Zemē dzimtajā un mājās reiz!

SATURS UN MĒRS

Sāpes un prieks, kas gan esat?
Saturš viens otram un mērs.
Pasaulei košumu nesat,
Atziņu dzīvei: ir vērts!

STATE OF NEW YORK

IN SENATE
January 10, 1907

REPORT
OF THE
COMMISSIONERS OF THE LAND OFFICE

IN RESPONSE TO A RESOLUTION
PASSED BY THE SENATE
MAY 10, 1906

ALBANY:
J. B. WOODWARD, STATE PRINTER,
1907

THE STATE OF NEW YORK
OFFICE OF THE COMMISSIONERS OF THE LAND OFFICE
ALBANY, N. Y.

S A T U R S

Autora siluets - Ērika Raistera	7
Zemes vējos	15
Pret pavasari	17
Šai vakarā	18
Rudens skumjas	19
Draugi	20
Dziesminieks	21
Gaidītājs	22
Dievkalpojums	23
Noslēpums	24
Svešā baznīcā (1924.)	25
Plāvēja vakara domas	27
Vakara zvaigznes	31
Nakts pilsētā	32
Pilsētā	33
Naktī	34
Nakts uzlidojums (1946.)	35
Rīts nomirusā lielpilsētā	36
Vizija	37
Jautājumi un atbildes	41
Liela vienība	42
Prāts	43
Burvju zintis	44
Kauss	45
Prieks un sāpes	46
Gars	47

Pusnaktī	48
Tu esi viss	49
Līgo vakarā	50
Redzējums pie jūras (1948.)	51
Negaisa naktī	53
Elegija	54
Laime	55
Dāvinājums	57
Mīla	61
Kur esi tu	62
Vakara tāle	63
Meža pili	65
Feja	66
Nāra un ods	67
Dziesmiņa	68
Saruna par mīlestību	69
Mana mīlestība	70
Būt un nebūt	71
Aizejošais	72
Latvju jaunava	74
Gredzenus mijot	75
Latvietim	79
Vecās vējdzirnavas	80
Latvju zemnieks	81
Latvju dainas	83
Rudens vakars uz laukiem (1925.)	85
Trimdinieka vakara dziesma	86
Saturs un mērs	87

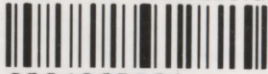
Hugo Krūmiņa dzejoļu krājums ZEMES VĒJOS
izdots 1950. gada novembrī Eilsberijā Ang-
lijā 250 eksemplāros, no kuriem 30 eksemp-
lāri numurēti no I - XXX, bet pārējie no
1 - 220.

Uz vāka Jura Soikāna griezums linolejā.

Šim eksemplāram ..!7:. numurs.

Handwritten scribble

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTEKA

0304069501

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

A.20

Uz vaka J. SOIKANA griezumš linoleja

2005-3

L 687

438